

Sygn. akt IV U 1202/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2014r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasinski
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2014 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania J. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 2 września 2013 r. Nr (...) -SER- (...)

w sprawie J. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do dodatku pielęgnacyjnego

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala J. F. prawo do dodatku pielęgnacyjnego od dnia (...)

Sygn. akt IV U 1202/13

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 2 września 2013r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu J. F. prawa do dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji od (...)

Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy podniósł, że decyzja została wydana na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, która na podstawie dokumentów medycznych oraz badania wnioskodawcy w dniu 28 sierpnia 2013r. nie stwierdziła u niego niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Od decyzji tej odwołanie złożył ubezpieczony J. F. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do dodatku pielęgnacyjnego. W uzasadnieniu odwołania podniósł, że stan jego zdrowia nie pozwala na samodzielną egzystencję i potrzebuje stałej opieki i pomocy innej osoby. Załączył karty informacyjne leczenia szpitalnego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie podnosząc, że odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych i prawnych, które uzasadniałyby zmianę decyzji i pozwoliły uwzględnić odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

J. F. miał ustalone prawo do dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji od 1 kwietnia 2010r. nieprzerwanie do 30 czerwca 2013r. (k. 45, 76 a.e.). W dniu 28 maja 2013r. złożył wniosek o skierowanie do lekarza orzecznika ZUS celem ustalenia niezdolności do samodzielnej egzystencji w związku z pogorszeniem się stanu zdrowia (k. 78 a.e.). Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że J. F. nie jest niezdolny do samodzielnej egzystencji (k. 86 a.e.). Dało to podstawę do wydania decyzji odmownej (k. 87 a.e.).

Badając sporną kwestię niezdolności do samodzielnej egzystencji Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: neurologa i ortopedy. Biegli opiniujący wspólnie w swojej opinii (k.9-10 a.s.) stwierdzili u ubezpieczonego: stan po złamaniu kości podudzia lewego, po leczeniu operacyjnym, stan po protezoplastyce całkowitej lewego stawu kolanowego, z dolegliwościami bólowymi, zaawansowaną chorobę zwyrodnieniową prawego stawu kolanowego, niewydolność chodu, zaawansowaną chorobę zwyrodnieniową obu stawów promieniowo-nadgarstkowych, stan po zerwaniu ścięgna głowy długiej mięśnia dwugłowego ramienia prawego, stopy płasko-koślawe obustronne, ciężkiego stopnia paluch koślawy stopy lewej, stan po operacji palucha koślawego i palca II młotkowatego stopy prawej, przewlekłe dolegliwości bólowe odcinków szyjnego i lędźwiowego kręgosłupa w przebiegu zmian zwyrodnieniowych bez objawów korzeniowych i ubytkowych. Schorzenia te, zdaniem biegłych, powodują niezdolność do samodzielnej egzystencji ze względu na ogólny stan zdrowia. Niezdolność jest okresowa i trwa od (...)

Organ rentowy kwestionował opinię biegłych sądowych. Zdaniem Przewodniczącego Komisji Lekarskich ZUS istnieją u opiniowanego duże ograniczenia sprawności ruchów, które powodują konieczność pomocy w niektórych czynnościach zwłaszcza związanych z przemieszczaniem się poza domem czy koniecznością wykonywania większych wysiłków, nie są to jednak podstawowe czynności życiowe. Badany uzyskał 90 punktów w skali B., co świadczy o zachowanej samodzielności w zakresie podstawowych czynności codziennych. W konkluzji organ rentowy wnosił o wywołanie opinii innego zespołu biegłych.

Sąd zwrócił akta biegłym celem ustosunkowania się do zarzutów organu rentowego.

W opinii uzupełniającej biegli sądowi wskazali, że ich ocena wg skali B. pokrywa się z wynikami kwalifikacjami przyznanymi wg lekarzy Orzeczników ZUS z dnia 9 czerwca 2010r. i z dnia 6 czerwca 2012r., które dotychczas nie budziły zastrzeżeń organu rentowego. Powód uzyskał wtedy 50 punktów. Stan zdrowia powoda nie poprawił się od tego okresu (k. 23 a.s.).

Pełnomocnik organu rentowego podtrzymywał zastrzeżenia do opinii biegłych sądowych i wnosił o wywołanie opinii innego zespołu biegłych.

Wniosek o powołanie innego zespołu biegłych Sąd oddalił, uznając, iż sporna okoliczność została już dostatecznie wyjaśniona.

Pełnomocnik organu rentowego wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd podzielił opinie biegłych, zarówno główną jak i uzupełniającą, ponieważ zostały wydane przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Zarzuty organu rentowego zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 5 czerwca 2014r. nie podważają istoty opinii. Stanowią one jedynie polemikę z oceną dokonaną przez biegłych. Wątpliwości zostały wyjaśnione w opinii uzupełniającej, w której biegli ustosunkowali się do zarzutów ZUS. Treść opinii biegłych wskazuje, że szczegółowo zapoznali się z dokumentacją medyczną załączoną do akt ZUS. Biegli podnieśli, że mnogość zmian zwyrodnieniowych w obrębie układu ruchu powoduje znaczny stopień niewydolności układu ruchu. Większość tych zmian nie została uwzględniona w rozpoznaniu Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 28 sierpnia 2013r. Powód wymaga pomocy osób trzecich w wykonywaniu zakupów, przygotowaniu posiłków, pracach porządkowych w domu, podczas wizyt w przychodniach specjalistycznych. Powinien poruszać się z pomocą kul łokciowych, co jest znacznie utrudnione z powodu zmian zwyrodnieniowych stawów nadgarstkowych. Należy również zauważyć, że ubezpieczony był uprawniony do dodatku

pielęgnacyjnego do dnia 30 czerwca 2013r. Organ rentowy nie wykazał na czym polega istotna poprawa jego stanu zdrowia skutkująca przywróceniem zdolności do samodzielnej egzystencji.

Odwołanie jest uzasadnione. Zgodnie z art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia.

Bezspornym jest, że ubezpieczony jest uprawniony do emerytury i nie ukończył 75 lat (urodzony (...)).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 kpc orzekł jak w wyroku.